

РЕШЕНИЕ

№ 7603

гр. София, 24.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **12707** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на О. А., турски гражданин, [дата на раждане] чрез адв. В.И., срещу заповед № 513з-13412/12.11.2025г., издадена от С. С., в качеството му на началник на отдел Миграция - СДВР.

С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на оспорения акт по съображения, че изводите на органа са неправилни, актът е постановен при допуснати нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон, приложени са писмени доказателства, направено е и допуснато от съда искане за разпит на свидетел. Претендира се нарушение на чл.35 АПК, тъй като проверката на адреса била правена през работно време и неправилна преценка на доказателствата. Прави искане и за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Пред съда жалбата се поддържа чрез адв. И., който в ход по същество претендира и основателност на жалбата въз основа на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства - изнесеното от свидетеля Н. И. Ц.. Поддържа искането за отмяна на заповедта, да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на оспорващата за предоставяне на право на продължително пребиваване. Претендира присъждане на разноски по списък.

Ответникът - началникът на Отдел Миграция - СДВР, представя административната преписка, в писмени бележки чрез гл.юрк.Д.И., е изразил становище за неоснователност на жалбата, претендира законосъобразност на оспорената заповед на всички основания по чл.146 АПК иска от съда да отхвърли жалбата, претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение, в условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение - да бъде присъдено в минимален размер.

Административен съд София - град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Жалбата е подадена като електронен документ в съда на дата 01.12.2025г., а оспорената заповед е връчена на дата – 19.11.2025г., с оглед на което жалбата е подадена в срок, същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С оспорената по делото заповед № 513з-13412/12.11.2025г., издадена от инспектор С., в качеството му на началник на отдел Миграция - СДВР, е разгледано подаденото от О. А. заявление от 06.11.2025г. за предоставяне на право на продължително пребиваване. Със заповедта е постановен отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България в производство по чл.26, ал.1 от Закона за чужденците в Република България, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от същия закон - в хипотезата "когато чужденецът .. е декларирал неверни данни", на основание, че при извършена на 06.11.2025г. на декларирания адрес, О. А. не е установен на адреса. Съгласно чл.26, ал.11 ЗЧРБ, отказът за издаване на разрешение подлежи на обжалване пред съда по реда на АПК.

При служебната проверка по [чл. 168, ал. 1](#), вр. [чл. 146, т. 1 от АПК](#) съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган по [чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ](#), предвид уредената в същата норма легална възможност за делегиране на правомощия, сторено със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г., с която директорът на СДВР е оправомощил началник отдел "Миграция" – СДВР да издава откази по чл.23, ал.7 ЗЧРБ.

Спазени са и изискванията за писмена форма, за фактически и правни основания от формална страна като съдържание на оспорената заповед. Не са допуснати процесуални нарушения:относно срока на разглеждане на заявлението, както и задължението на административния орган да събере доказателства и изясни всички относими обстоятелства.Извършена е проверка на адреса, заявен по декларацията.

От фактическа страна правният спор се свежда единствено до предпоставката за издаване на исканото разрешение за адрес, на който ще пребивава в страната и изводът който е формиран от фактическа страна въз основа на извършената проверка, че оспорващият не живее на декларирания адрес, съставлява основание да бъде постановен отказ по заявлението по чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ - изрично е посочена хипотезата - декларирал неверни данни.

Постановеният отказ с оспорената заповед е на правно основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение за пребиваване и продължаване на срока на разрешение за пребиваване,в случаите по чл.10, ал.1, в изрично посочени хипотези, сред които и по т.23, на която се основава процесният отказ, - в хипотезата по последната разпоредба : " когато .. е декларирал неверни данни".

Оспорващият О. А., [дата на раждане] , е турски гражданин. Същият е подал на дата 06.11.2025г. заявление, с което на правно основание чл. 24, ал.1, т.10 ЗЧРБ и във връзка с чл.11, ал.5 ППЗЧРБ, иска да му бъде предоставено право на продължително пребиваване в страната.

Към заявлението са приложени всички изискващи се документи:копие на страница със снимка на паспорт № U23936025, валиден до 01.02.2031г., копие на разрешително за пребиваване с №RA0443645, изд.на 29.11.2024г. валидно до 20.11.2025г., Удостоверение, че ще получава пенсията си по българска сметка, с превод на български език, удостоверение за получена пенсия, декларация за осигурено жилище на адрес: [населено място], [улица], вх.Б, ет.7, ап.284, договор

за наем на недвижим имот, Удостоверение издадено от българска банкова институция за наличие на финансови средства, Полица за медицинска застраховка валидна до 24.12.2025г. и полица за медицинска застраховка валидна до 24.12.2026г.

При проверката на адреса на дата 06.11.2025г., съгласно докладна записка полицейски органи при СДВР, в апартаментата не е намерен никой, водени са разговори с домоуправителя, който е заявил, че на този адрес живее семейството на собственика Н. Ц..

Данните от проверката са преценени единствено относно обстоятелството, че при проверката на адреса, О. А. не установен, но били проведени разговори със съсед и домоуправителя на входа, които заявили, че собственик на апартаментата е Н. Ц..

Пред съда е разпитан свидетеля Н. Ц., който е наемодател на жалбоподателя. Свидетелят заяви пред съда, че познава лично оспорващия от 22-23 години, той бил работил в България около 2 години, в момента е пенсионер по турското законодателство. С него сключил договор за наем на апартаментата си на горепосочения адрес. Последно бил в България през ноември месец 2025г., но трябвало да се прибере в Турция, докато приключат процедурите с „Миграцията“.

Съдът намира, че неправилно са преценени данните от проверката, следвало е при съмнение относно изявленията на домоуправителя при разговора с полицейските органи, да бъде извършена проверка и във време, в което обичайно работещите могат да бъдат намерени в жилищата си.

Въз основа на така изложеното по фактите, съдът приема за установено, че О. А. има валидно сключен договор за наем, приложен по делото и само обстоятелството, че не е получил все още разрешение за продължително пребиваване е попречило на българските миграционни власти да установят оспорващия на посочения като местоживееен адрес.

При така установеното по фактите, съдът формира извод, за несъответствие на оспорената заповед с материално-правното основание за така постановения отказ - по чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ и декларирани неверни данни.

Съгласно чл.24, ал.1, т.5 ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденците, които "имат основание да им бъде разрешено постоянно пребиваване". Следва да се посочи, че нито едно от останалите изискващи се основания за предоставяне на разрешението по заявлението на О. А. не е спорно и се установяват от представените към заявлението доказателства, описани по-горе.

Въз основа на всичко изложено, съдът формира извод, че оспорената заповед, е издадена от компетентен орган, при спазване от формална страна на изискванията за съдържание и форма, и процесуалните правила, но при неправилна преценка на доказателствата, събрани в хода на административното производство, предвид на което е издадена в противоречие с чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ, - основание по чл.146, т.4 АПК за незаконосъобразност, съответно за отмяната ѝ. Тъй като се касае за изключителна компетентност по чл.23, ал.7 ЗЧРБ - правото по заявлението е допустимо да бъде предоставено само от компетентен по тази разпоредба административен орган, съдът следва да постанови връщане на делото като преписка на компетентният административен орган при СДВР, за ново разглеждане на заявлението на О. А. от 06.11.2025г. за предоставяне на право по пребиваване по чл. 24, ал.1, т.5 ЗЧРБ вр. чл.11, ал.5 ППЗЧРБ.

При този изход на делото, съдът следва да разгледа своевременно направеното искане от адв. И. за присъждане на разноси в полза на оспорващия и по списъка, обсъден по-горе, предвид данните за плащането им - като такива следва да се присъдят в размер на 516.40 евро за държавна такса и за платеното възнаграждение на адвоката, който размер не е прекомерен, предвид обема и формата на осъществяната защита и процесуално представителство по делото от адв. И..

На основание изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на О. А., турски гражданин, [дата на раждане] чрез адв. В.И., Заповед № 513з-13412/12.11.2025г., издадена от С. С., в качеството му на началник на отдел Миграция - СДВР.

ВРЪЩА делото като административния преписка на компетентния орган при Столична дирекция на вътрешните работи по чл.23, ал.7 от Закона за чужденците в Република България за ново разглеждане на подаденото от О. А. на 06.11.2025г. заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, със седалище в [населено място], да заплати на О. А., турски гражданин, сумата от 516.40 евро за разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.